

Projekt:	Zintegrowany Program Uczelni – jakość dla rozwoju!
Program operacyjny:	Wiedza Edukacja Rozwój na lata 2014-2020
Działanie:	3.5. Kompleksowe programy szkół wyższych

SCENARIUSZ ZAJĘĆ PRAKTYCZNYCH

9. WOJNA DOMOWA W SYRII

Opis tematu:	1. Temat stanowi praktyczne wprowadzenie w problematykę przedmiotu. 2. Jego głównym celem jest zapoznanie studentów z podstawowymi informacjami na temat wojny domowej w Syrii. 3. Prowadzony jest w formie bezpośrednich zajęć z nauczycielem. 4. Dla tematu opracowano zestaw pytań kontrolnych oraz katalog pytań testowych (jednokrotnego wyboru), które stanowią podstawę do opracowania testu kontrolnego. 5. Warunkiem zaliczenia tematu przez studenta jest: • udokumentowanie samodzielnej pracy na platformie e-learningowej w celu wykonania zadań zleconych przez wykładowcę; • uzyskanie pozytywnej oceny z testu kontrolnego	
Efekty uczenia się:	W wyniku realizacji zajęć student: a) zna: – podstawowe informacje o kraju a także o przyczynach wybuchu drugiej wojny w Syrii b) potrafi: – wskazać strony biorące udział w konflikcie a także przebieg działań wojennych, b) posiada kompetencje w zakresie: właściwego scharakteryzowania regionu, podłoża, przyczyny, rodzaju wojny oraz stron biorących udział w wojnie lub konflikcie zbrojnym	
Zagadnienia szczegółowe:	1. Studium przypadku 2. Przyczyny wybuchu konfliktu 3. Uczestnicy konfliktu 4. Przebieg konfliktu 5. Konsekwencje dla Syrii	
Forma/metody zajęć:	Ćwiczenia praktyczne z udziałem nauczyciela oraz zajęcia na platformie EL	
Miejsce realizacji:	Laboratorium/ Platforma EL	
Czas realizacji:	Zajęcia z udziałem nauczyciela:	1,5

	Samodzielna praca na platformie:		2	
	Razem:		3,5	
Struktura merytoryczna i organizacja zajęć z uwzględnieniem czasu przewidzianego na zajęcia programowe:	Lp.	Przebieg zajęć	Czas [min.]	
			ZK	ZEL
	I.	CZĘŚĆ WSTĘPNA - czynności organizacyjne - zapoznanie z tematem i celami zajęć - zapoznanie z organizacją i przebiegiem zajęć - zapoznanie z zagadnieniami szczegółowymi - wprowadzenie w problematykę ćwiczeń	10	
	II.	CZĘŚĆ ZASADNICZA [Zagadnienia merytoryczne i sposób ich realizacji]	30	23
	2.1.	Studium przypadku	6	7
	2.2.	Przyczyny wybuchu konfliktu	6	4
	2.3.	Uczestnicy konfliktu	6	4
	2.4.	Przebieg konfliktu	6	4
	2.5.	Konsekwencje dla Syrii	6	4
	III.	CZĘŚĆ KOŃCOWA - odpowiedzi na pytania studentów - przedstawienie zadań do samodzielnej nauki i omówienie sposobu ich realizacji - zapoznanie z wykazem zalecanej literatury		
	RAZEM:		45	23
	ŁĄCZNIE:		68	
	Uwaga: ZK – część zajęć z bezpośrednim udziałem nauczyciela, ZEL – część zajęć przewidzianych do realizacji przez studenta samodzielnie w ramach godzin programowych			
Samodzielna praca studenta na platformie e-learningowej:	1.	Zapoznać się dokładnie przyczynami wybuchu Wojny domowej w Syrii	30	
	2.	Dokonać wnikliwej analizy konfliktu wyselekcjonować strony biorące udział w wojnie.	20	
	3.	Zapoznać się z przebiegiem konfliktu oraz podjętymi działaniami przez strony biorące udział w konflikcie.	20	
	4.	Dokonać analizy materiału i wyselekcjonować jakie konsekwencje przyniósł konflikt zarówno dla Syrii	20	
	RAZEM:		90	

Zalecana literatura:	Sykuna S., Zajadło J. (red.), Bezpieczeństwo międzynarodowe, Szanse i zagrożenia, Gdańsk 2009. • Brylew M., Irak 2003 – 2005. Stabilizacja sytuacji społeczno-politycznej i tranzycja władzy, Toruń 2011. • Brylew M., Liban. Religia - Wojna - Polityka, Toruń 2016. • Ciechanowski G., Sielski J. (red.), Konflikty współczesnego świata, Toruń 2006. • Kubiak K., Współczesne wojny, konflikty zbrojne i punkty zapalne na świecie, Warszawa 2007. • Kuźniar R., Balcerowicz B., Bińczyk – Missala A., P. Grzebyk, M. Madej Bezpieczeństwo międzynarodowe, Wydawnictwo Naukowe Scholar, Warszawa 2012. • Łoś R., Reginia-Zacharski J., Współczesne konflikty zbrojne, Warszawa 2010. • Reginia-Zacharski J., Wojna w świecie współczesnym. Uczestnicy. Cele. Modele. Teorie, Łódź 2014. Zięba R. (red.), Bezpieczeństwo międzynarodowe po zimnej wojnie, Wydawnictwa Akademickie i Profesjonalne, Warszawa 2008.
-----------------------------	---

MERYTORYCZNY ZAKRES TREŚCI ZAJĘĆ/STRESZCZENIE

1. STUDIUM PRZYPADKU

BASZAR AL – ASSAD

Przekazanie władzy. 10 czerwca 2000 roku zmarł Hafez al-Assad, prezydent Syrii, rządzący krajem od 1971 roku. obecny prezydent Syrii, syn Hafeza – Baszar, został mianowany następcą ojca po śmierci swojego starszego brata Basila, który zginął w wypadku samochodowym. miał on sześć lat na przygotowanie się do nowej roli, tak więc w chwili śmierci Assada ojca władza prezydencka została sprawnie przekazana jego synowi. Baszar al-Assad, mający wówczas 35 lat, rozpoczął program ostrożnych reform politycznych i gospodarczych, które jednak nie dotknęły sedna systemu politycznego w Syrii i po kilku latach jego rządów stanęły praktycznie w miejscu. niemniej miały one ogromny wpływ na życie mieszkańców: o ile do 2000 roku żyli oni w quasi socjalistycznym państwie, którego gospodarka budowana na wzór sowiecki znajdowała się w stanie agonalnym, to w ciągu ostatnich dziesięciu lat powstała w Syrii prężna klasa średnia, często zawdzięczająca swoje bogactwo bliskiej współpracy z przedstawicielami reżimu.

Powstanie islamistów w Syrii. od 1976 do 1982 roku Bractwo muzułmańskie prowadziło kampanię zbrojnego terroru skierowaną w instytucje państwowe i funkcjonariuszy partii Baas. kulminacją były otwarte powstania w takich miastach jak Aleppo, Homs i Hama w latach 1981-82, krwawo stłumione przez syryjskie służby bezpieczeństwa, wojsko oraz oddziały paramilitarne (tzw. kompanie obrony). apogeum walk miało miejsce w Hamie, gdzie islamiści opanowali centrum miasta i przejęli kontrolę nad budynkami rządowymi. W odpowiedzi oddziały armii syryjskiej – specjalnie dobrane jednostki złożone głównie z Alawitów i chrześcijan – otoczyły miasto szczelnym kordonem, odcięły dostawy wody i elektryczności oraz rozpoczęły metodyczne bombardowanie artyleryjskie, nie oszczędzając historycznej zabudowy. Liczba ofiar pośród muzułmańskich powstańców i ludności cywilnej w Hamie w 1982 roku waha się pomiędzy 10 a 25 tys. osób, zaś w całym powstaniu prowadzonym przez Państwo muzułmańskie śmierć poniosło nawet 40 tys. obywateli Syrii. taktyka okrażania, blokady i pacyfikacji miast udoskonalona przez syryjskie służby bezpieczeństwa podczas tego powstania zostały ponownie użyte w roku 2011.

Susza we wschodniej Syrii (2006-2010). okres najwyższych cen żywności na rynkach światowych (2007-2008) nie miałyby może dużego wpływu na samowystarczalną pod tym względem Syrię, gdyby nie fakt, że w latach 2006-2010 kraj ten dotknęła największa od 40 lat susza. Wiele stawów, strumieni i nawet małych rzek całkowicie wyschło, co pozostawiło rolników, pasterzy i ich stada bez dostępu do wody. Przepływ wody w rzece Eufrat, biegnącej z Turcji przez terytorium Syrii do Iraku spadł do 1/3 ze względu na jej odprowadzanie i parowanie w górze jej biegu. rolnicy uprawiający nienawadniane pola, nie tylko stracili zależne od opadów deszczu plony i nasiona, ale także zostali zmuszeni do sprzedaży prawie całego swojego dobytku, by móc kupić żywność, leki i utrzymać się przy życiu

Masowa migracja. Według szacunków rządu syryjskiego, potwierdzonych przez ONZ, czteroletnia susza dotknęła 1,3 mln mieszkańców wschodniej Syrii. dane światowego Programu Żywnościowego ONZ (WfP), mówią o ok. 200 tys. rodzin (1 mln osób) cierpiących głód z powodu braku żywności. rodziny wiejskie, które utraciły zbiory, stada i najczęściej musiały sprzedać za bezcen cały swój dobytek, zmuszone zostały do przeniesienia się do miast w zachodniej części kraju i szukania dorywczej pracy. analizy syryjskiego ministerstwa rolnictwa wskazują, że w samym tylko 2009 roku ze wschodu do miast przeniosło się minimum 65 tys. rodzin (400 tys. osób), z czego z najbardziej dotkniętej suszą prowincji Hassake – aż 200 tys. osób. Według wyliczeń agend ONZ zajmujących się niesieniem pomocy humanitarnej ofiarom suszy w Syrii, w latach 2006-2010 migracja do takich miast jak Dera'a, Homs, Hama, czy do miejscowości na przedmieściach Damaszku, w tym Douma, mogła objąć nawet milion rolników i pasterzy (ok. 5% ludności Syrii).

POCZĄTEK KONFLIKTU

Wybuch rebelii nastąpił w niewielkim, 35-tysięcznym mieście Dera'a, leżącym zaledwie 5 km od granicy z Jordanią. 15 marca 2011 roku grupa kilkunastu dzieci w wieku szkolnym została aresztowana przez lokalną służbę bezpieczeństwa za wypisywanie na murach antyrządowego graffiti. lokalną społeczność do wściekłości doprowadziły informacje o biciu i torturowaniu nastolatków, w tym wrywaniu im paznokci i połamaniu żeber.³ zorganizowany w piątek 18 marca protest mieszkańców miasta, domagających się uwolnienia dzieci, został rozpędzony, a władze po raz pierwszy użyły broni. odpowiedzią na demonstrację rodziców

i mieszkańców Dera'a było rozpoczęcie pacyfikacji miasta, w której zginęło pomiędzy 49 a 270 osób. od marca do czerwca 2011 roku głównymi ośrodkami protestów były:

Dera'a i inne obszary dwóch południowych prowincji Syrii – głównie Sunnici;

Banias – sunnickie miasto na wybrzeżu, otoczone przez wsie zamieszkałe przez Alawitów;

Homs, Hama oraz przyległe miasta – obszary sunnickie, znane z konserwatyzmu religijnego;

obszary wiejskie w okolicach miasta Idlib i Aleppo, na których zamieszkują zarówno sunnici, jak i alawici a także ubogie przedmieścia Damaszku – Douma, Moaddamiya, Daraya, Jobar.

Na narastające demonstracje władze odpowiadały zarówno użyciem przemocy wobec protestujących, jak i ogłoszeniem woli wprowadzenia reform. Pomimo ofiar, protestujący nie domagali się wówczas obalenia reżimu ani dymisji prezydenta, lecz Punkt kulminacyjny tej fazy rewolucji nastąpił, gdy prezydent Baszar al-Assad ogłosił zniesienie obowiązującego od 1963 roku stanu wyjątkowego, co teoretycznie powinno ukrócić samowolę służby bezpieczeństwa. demonstracje antyrządowe, które miały miejsce nazajutrz podjętej decyzji (Wielki Piątek, 22 kwietnia 2011 roku) zostały stłumione z jeszcze większą bezwzględnością – w ciągu jednego dnia w całym kraju zginęło około 100 osób.⁴ od tego momentu demonstranci w całym kraju zaczęli domagać się odejścia prezydenta Baszara al-Assada. równocześnie władze rozpoczęły kampanię pacyfikacji głównych ośrodków ruchu protestu. W ciągu pierwszych czterech miesięcy rewolucji liczba ofiar szacowana jest na ok. 1500 osób, zaś rannych na 4-6 tysięcy.

WOJNA DOMOWA

Szczupłość sił, wysokie straty. od samego początku konfliktu rząd Baszara al-Assada mógł polegać jedynie na części swoich sił wojskowych, których lojalność wobec rządu nie była kwestionowana. oddziały te, złożone w nieproporcjonalnie wysokim stopniu z Alawitów, chrześcijan i przedstawicieli innych mniejszości religijnych, poniosły w ciągu czterech lat wojny bardzo wysokie straty (ich zdolność bojowa jest obecnie na wyczerpaniu). Członkowie syryjskich władz, armii i służb bezpieczeństwa zdawały sobie sprawę, że w przypadku zwycięstwa grup islamistycznych ich życie, życie ich rodzin oraz całych społeczności (np. Alawickiej czy chrześcijańskiej) może znaleźć się w bezpośrednim niebezpieczeństwie. Co gorsza, zwolennicy rządu nie mogli i do tej pory nie mogą szukać schronienia ani w Turcji, ani w Jordanii (których władze wspierają ugrupowania opozycyjne), ani też w Libanie. We wszystkich trzech państwach opozycja cieszy się sympatią znacznej części społeczeństwa.

Przemieszczenia ludności. niezdolne do przeprowadzania szturmów miast kontrolowanych przez opozycję, siły rządowe prowadzą regularne bombardowania miejscowości i dzielnic miast. Według szacunków ONZ z 2013 roku, 1/3 budynków w Syrii została zniszczona lub bardzo uszkodzona. Celem ataków jest podkopanie zaufania ludności cywilnej do grup opozycyjnych i uświadomienie jej, że ich popieranie skutkuje zniszczeniem domów i dotychczasowego życia. drugorzędnym celem jest zmuszenie jak największej liczby cywilów do ucieczki z oblężonego miasta, co ułatwiłoby podjęcie działań zbrojnych przez siły rządowe.

W coraz większym stopniu siły rządowe opierają się na oddziałach paramilitarnych (milicjach), tworzonych ze zwolenników Partii Baas oraz mieszkańców wsi i miast kontrolowanych przez rząd (national defence forces). tworzenie bojówek i milicji współpracujących ze stroną rządową jest także skutkiem coraz bardziej skrajnych nastrojów opozycji syryjskiej. Powstanie tzw. Państwa islamskiego, działalność w Syrii al-kaidy oraz postępująca radykalizacja znacznej części ugrupowań, których poglądy polityczne i religijne przesuwają się ku islamizmowi, sprzyja skupieniu się wokół rządu Syrii tej części społeczeństwa, która nie chce żyć w kraju dyktatury religijnej, rządzonej według prawa islamskiego. z tego też powodu zdecydowana większość syryjskich chrześcijan popiera rząd Baszara al-Assada.

Oś Assad – tzw. Państwo Islamskie? Wielu obserwatorów uważa, że rząd w Aamaszku w latach 2011-12 pośrednio wspierał powstanie ekstremistycznych organizacji islamskich, m.in. wypuszczając z więzień setki osób osadzonych za walkę w szeregach al-kaidy w iraku.⁶ Celem tych działań miało być wzmocnienie: n poparcia umiarkowanej części społeczeństwa dla Baszara al-Assada jako jedyne gwaranta zabezpieczającego przed rządami islamistów, oraz n pozycji rządu syryjskiego na arenie międzynarodowej jako siły walczącej z międzynarodowym terroryzmem. nieformalna współpraca pomiędzy tzw. Państwem islamskim a siłami rządowymi jest także widoczna na polu bitwy, gdzie dla obydwu stron głównym celem ataków są pozostałe grupy opozycyjne, w tym tzw. „umiarkowana” opozycja syryjska. istnienie tzw. Państwa islamskiego wzmacnia pozycję rządu w Damaszku i odwrotnie – tzw. Państwo islamskie potrzebuje rządu, by móc budować swój wizerunek najpotężniejszej antyrządowej siły zbrojnej w Syrii.

Wsparcie wojskowe Rosji i Iranu. Wysokie straty oraz wyczerpane możliwości uzupełnień spowodowały, że siły wierne władzy w Damaszku znalazły się w 2015 roku na skraju

załamania. Słabość militarna sił rządowych była zapewne jedną z przyczyn masowego eksodusu Syryjczyków z terytoriów kontrolowanych przez rząd wzdłuż Szlaku Bałkańskiego do krajów UE. W połowie 2015 roku do Syrii zaczęli masowo powracać syryjscy ochotnicy z Iraku, którzy opuścili wcześniej front w Syrii, by bronić Bagdadu i innych irackich miast przed ofensywą tzw. Państwa islamskiego, oraz walczący tam wcześniej bojownicy z Jemenu. również Iran znacząco wzmocnił zaangażowanie korpusu Strażników rewolucji islamskiej (Sepah Pasdaran) nie tylko w roli szkoleniowej, ale także bezpośrednio w walkach z opozycją. Potwierdzeniem udziału tego kraju w walkach zbrojnych są oficjalne informacje o śmierci przynajmniej czterech irańskich generałów w Syrii. dodatkowo od 2013 r. roku siły rządowe wspierane są przez bojowników libańskiego Hezbollahu. We wrześniu 2015 roku Rosja wysłała do Syrii 32 samoloty bojowe oraz liczący ok. 4 tys. osób personel wojskowy. rosyjskie lotnictwo skupiało się na atakowaniu celów kontrolowanych przez front al-Nusra (syryjski oddział al-kaidy), inne oddziały opozycyjne oraz tzw. Państwo islamskie. rosyjskie siły stacjonują na wybrzeżu morza śródziemnego w bezpiecznej odległości od strefy walk i blisko bazy floty rosyjskiej w mieście Tartus.

KRYZYS HUMANITARNY W SYRII

Największy kryzys humanitarny od II Wojny Światowej. działania zbrojne, brutalność i bezkarność syryjskich sił bezpieczeństwa oraz masowe naruszenia praw człowieka przez wszystkie strony konfliktu zmusiło ponad 11,3 mln mieszkańców Syrii do ucieczki ze swoich domów. zważywszy, że pod koniec 2010 roku ludność Syrii wynosiła 21,9 mln, wskutek wojny domowej aż 51% ludności tego kraju stało się uchodźcami. Pod kątem liczby uciekinierów oraz odsetka ludności kraju, przemieszczenia ludności spowodowane wojną w Syrii znacznie przekraczają te, odnotowane podczas wojen w Bośni i Hercegowinie (1992-95) czy ludobójstwa w Rwandzie (1994). Skala wysiedleń i potrzeb osób dotkniętych tym konfliktem powoduje, że w Syrii mamy do czynienia z największym kryzysem uchodźców od 1947 roku.

Dwa rodzaje uchodźców. Spośród 11,3 mln mieszkańców Syrii, którzy opuścili swoje domy ze względu na działania zbrojne, groźbę śmierci i prześladowania, organizacje humanitarne rozróżniają dwa typy uchodźców:

Uchodźcy (uchodźcy statutowi) – osoby, które przekroczyły granicę Syrii i znalazły schronienie na terytorium innego kraju.

Uchodźcy wewnętrzni (ang. internally displaced Persons, IDPs) – osoby, które są w sytuacji uchodźcy, ale nie przekroczyły granicy Syrii.

Przeludnienie. działania zbrojne i represje stosowane przez wszystkie strony konfliktu zmusiły 30% ludności Syrii do przeniesienia się w inne regiony kraju. Wiele dzielnic największych miast kraju – Damaszku, Aleppo czy Homs – zostało całkowicie zniszczonych. Powodem ucieczki z domu dla większości Syryjczyków był ostrzał lub zniszczenie ich miejsc zamieszkania.

W zależności od strony konfliktu uchodźcy wewnętrzni znaleźli schronienie w miastach i regionach oddalonych od linii frontu. na obszarze kontrolowanym przez rząd syryjski największe skupiska uchodźców znajdują się w Damaszku oraz na stosunkowo bezpiecznym wybrzeżu morza śródziemnego. Cywile uciekający przez siłami rządowymi schronili się głównie w północno syryjskiej prowincji Idlib. Większość uchodźców wewnętrznych zmaga się z ubóstwem, nie mogą znaleźć pracy w kraju zniszczonym przez wojnę domową. aż 13,5 mln Syryjczyków potrzebuje pomocy humanitarnej.

Konflikt zbrojny. Według szacunków ONZ, wojna w Syrii pochłonęła ponad 250 tys. ofiar. W wyniku walk i bombardowań 1,2 mln budynków zostało uszkodzonych, a 400 tys. całkowicie zniszczonych. Celem ataków artyleryjskich i lotniczych są również szpitale i ośrodki zdrowia (w lipcu i sierpniu 2015 roku ostrzelano 30 z nich), a także inne obiekty cywilne, w tym na przykład piekarnie. Przez wiele lat uchodźcy nie będą mogli wrócić do swoich domów ze względu na całkowite zniszczenia wsi i całych dzielnic największych miast Syrii.

Zapaść gospodarcza. Wybuch rewolucji spowodował zapaść gospodarki i ogromne bezrobocie, przekraczające 50%. zamknięcie szlaków handlowych i większości zakładów przemysłowych spowodowało spadek potencjału gospodarczego Syrii od 15% do 45%. kurs syryjskiej waluty wobec dolara spadł z 45 funtów w marcu 2011 do 216 funtów

Według szacunków ONZ, wojna w Syrii pochłonęła ponad 250 tys. ofiar. W wyniku walk i bombardowań 1,2 mln budynków zostało uszkodzonych, a 400 tys. całkowicie zniszczonych. Celem ataków artyleryjskich i lotniczych są również szpitale i ośrodki zdrowia (w lipcu i sierpniu 2015 roku ostrzelano 30 z nich), a także inne obiekty cywilne, w tym na przykład piekarnie. Przez wiele lat uchodźcy nie będą mogli wrócić do swoich domów ze względu na całkowite zniszczenia wsi i całych dzielnic największych miast Syrii.

Zapaść gospodarcza. Wybuch rewolucji spowodował zapaść gospodarki i ogromne bezrobocie, przekraczające 50%. zamknięcie szlaków handlowych i większości zakładów przemysłowych spowodowało spadek potencjału gospodarczego Syrii od 15% do 45%. kurs syryjskiej waluty wobec dolara spadł z 45 funtów w marcu 2011 do 216 funtów za dolara obecnie. o ile do 2011 większość Syryjczyków zmagala się z niskimi zarobkami, obecnie ponad 75% żyje poniżej absolutnej granicy ubóstwa i nie może pozwolić sobie na zakup żywności oraz leków.

Żywność. zapaść gospodarki, rozpad powiązań handlowych, inflacja i spadek wartości syryjskiej waluty spowodowały ogromny wzrost cen podstawowych produktów żywnościowych i leków. Produkcja pszenicy spadła aż o 40% w porównaniu z rokiem 2010. Według szacunków ONZ, aż 8,7 mln mieszkańców Syrii potrzebuje dostaw jedzenia. najgorsza sytuacja panuje w oblężonych miejscowościach, gdzie ceny żywności są kilkakrotnie wyższe, zaś mieszkańcom grozi śmierć głodowa.

Zakwaterowanie i woda. 5,3 mln mieszkańców Syrii (prawie ¼ ludności kraju) potrzebuje dachu nad głową. Większość z uchodźców wewnętrznych wynajmuje mieszkania i pomieszczenia, ale czynsz pożera większość ich nikłych dochodów. aż 1,7 mln ludzi żyje w obozach, nieukończonych budynkach lub w przepełnionych schroniskach dla uchodźców. ze względu na zniszczenia podstawowej infrastruktury 70% ludności Syrii nie ma dostępu do wody. W niektórych obozach i ośrodkach dla uchodźców z jednej toalety musi korzystać aż 70 osób.

Krytyczna sytuacja w zimie. Sytuacja humanitarna w Syrii jest najcięższa podczas miesięcy zimowych, gdy temperatury spadają poniżej zera. uchodźcy wewnętrzni i osoby żyjące w uszkodzonych budynkach potrzebują wówczas wstawienia drzwi i okien oraz zapewnienia pieców i ciągłych dostaw opału, by uniknąć śmierci z wychłodzenia.

Stracone pokolenie? 7,5 mln dzieci w Syrii dorasta znając od pięciu lat tylko realia wojny. Ponad 2 mln dzieci nie uczęszcza do szkoły, ¼ budynków szkolnych jest uszkodzona lub zniszczona. 60% dzieci musi pracować lub służyć w grupach zbrojnych. Bez edukacji nie będą mogły one wesprzeć odbudowy Syrii. istnieje także niebezpieczeństwo, że będą podatne na radykalizację i indoktrynację religijną.

Dostęp humanitarny. Podobnie jak przed wojną, władze syryjskie nie pozwalają na swobodne działanie ani ONZ, ani zagranicznych organizacji humanitarnych. Cała pomoc dla

ludności na terytoriach kontrolowanych przez rząd musi być przekazywana za pośrednictwem Syryjskiego Czerwonego Półksiężycy (odpowiednika Polskiego Czerwonego krzyża w Polsce), który jest powiązany z władzami. nie ma więc pewności, że pomoc humanitarna nie trafi do zwolenników władz lub żołnierzy. organizacje humanitarne nie mogą także bezpiecznie pracować na obszarach kontrolowanych przez tzw. Państwo islamskie oraz inne grupy zbrojne, w tym front al-nusra. Pomoc humanitarna jest praktycznie niedopuszczana na tereny i miasta kontrolowane przez grupy opozycyjne np. w południowej Syrii i na przedmieściach Damaszku, choć za tę blokadę odpowiedzialne są siły rządowe. Wszystkie te obszary klasyfikowane są jako tzw. „obszary trudnodostępne”, na których mieszka aż 4,5 mln Syryjczyków.

https://pcpm.org.pl/pliki2015/2016/04/SYRIA_Informator_full.pdf Dostęp SIERPIEŃ 2019 r.

SZCZEGÓŁOWY OPIS ZADAŃ DO WYKONANIA PRZEZ STUDENTÓW W RAMACH ĆWICZEŃ

1.	Zapoznać się dokładnie przyczynami wybuchu Wojny domowej w Syrii	30
2.	Dokonać wnikliwej analizy konfliktu wyselekcjonować strony biorące udział w wojnie.	20
3.	Zapoznać się z przebiegiem konfliktu oraz podjętymi działaniami przez strony biorące udział w konflikcie.	20

4.	Dokonać analizy materiału i wyselekcjonować jakie konsekwencje przyniósł konflikt zarówno dla Syrii	20
RAZEM:		90